

VISIE EN DOELSTELLING

WAARDEER DE DINGEN DIE JE IN JE LEVEN HEBT

Een verhaal vertelt dat twee vrienden door de woestijn liepen. Tijdens een bepaald punt van de reis hadden ze ruzie en de ene vriend sloeg de andere in het gezicht.

Degene die werd geslagen, was gewond, maar schreef zonder iets te zeggen in het zand: "Vandaag heeft mijn beste vriend me in mijn gezicht geslagen". Ze liepen door tot ze een oase vonden, waar ze besloten een bad te nemen. Degene die geslagen was kwam vast te zitten in het slijk en begon te verdrinken, maar de vriend redde hem. Nadat hij hersteld was van de bijna-verdrinkingsdood, schreef hij op een steen: "Vandaag heeft mijn beste vriend mijn leven gered".

De vriend die zijn beste vriend had geslagen en gered, vroeg hem: "Nadat ik je pijn had gedaan, schreef je in het zand en nu schrijf je op een steen, waarom?" De andere vriend antwoordde: "Als iemand ons pijn doet, moeten we dat opschrijven in het zand, waar de wind van vergeving het kan uitwissen. Maar als iemand iets goeds voor ons doet, moeten we het in steen graveren waar geen wind het ooit kan wissen."

EZEL EN HET PAARD

De ezel en het paard gingen naar de molen. De ezel sleepte zich nauwelijks voort omdat er twee zakken tarwe op zijn rug waren geladen, en het goeddoorvoede paard galoppeerde uitgeladen en hinnikte vrolijk.

"Oh!" kreunde de ezel. "Wat wegen deze zakken! Ik kan nauwelijks ademen. Als ik val, ga ik dood. Alsjeblieft, paard, help me! Zeg tegen onze eigenaar dat hij één zak op je rug moet plaatsen."

Maar het paard deed alsof hij de ezel niet hoorde en gaf niets om zijn overwerkte metgezel.

Op een rotsachtige plek struikelde de ezel, viel op de grond en stierf onder de zakken. Toen plaatste de eigenaar van de twee dieren het zadel en de zakken van de ezel op de

rug van het paard, gaf het paard een zweep en dreef het naar voren. Het paard leunde onder de zware last, zuchtte, boog zijn hoofd voor de ezel en zei: "Ach, broeder, als ik naar uw smeekbeden had geluisterd, zou ik nu nog maar één zak tarwe dragen." En hij begon zijn benen met elkaar te verstrengelen.

SNELLE WINST – SNEL VERLIES

Een man ging naar de markt en bracht een mand met eieren om te verkopen. Hij had een stok op de mand gelegd en die op zijn schouder gedragen. De man liep langs en sprak tegen zichzelf: 'Ik draag nu driehonderd eieren. Als ik ze voor één munt per stuk verkoop, neem ik driehonderd munten, als ik ze voor twee verkoop, neem ik zeshonderd munten. Met dit geld zal ik een varken kopen, dan zal ik het voeren, het zal twaalf varkens baren, allemaal vrouwtjes. Deze twaalf varkens zullen opgroeien, en elk zal er nog twaalf hebben, en ik zal een grote kudde varkens hebben. Ik zal deze kudde leiden om te eten in het bos - om te eten, om goed gevoed te worden. Dus ik zal ze naar de markt brengen en ik zal ze allemaal verkopen en er veel geld mee verdienen. Dan koop ik een wit paard. Ik zal me scheren en mijn kleren strijken, ik zal me heel goed kleden, dan zal ik op het paard stappen, mijn hoed kantelen en regelrecht naar het koninklijk paleis gaan, snel als de wind. Daar zal ik 's morgens -' s avonds rond de poorten van de koning rennen, zodat het hele veld door de voeten van het paard zal worden gegraven, zoals wanneer varkens het hebben gegraven. En de koningsdochter zal vanaf de veranda naar me kijken en me aardig vinden. Als de dochter van de koning mij wil, neem ik haar ook mee. Ze zal een mannelijk kind baren en ik zal hem Bogdancho noemen. Als ik ga winkelen, koop ik appels voor hem. En als ik thuiskom, zal Bogdancho naar buiten rennen om me aan de deur te ontmoeten. En ik zal mijn armen strekken om hem te omhelzen en ik zal zeggen: - Kom naar mij, zoon Bogdancho, kom naar papa om je een appel te geven! Terwijl hij dit zei, vergat de man wat hij droeg, dus strekte hij zijn handen uit om te laten zien hoe hij Bogdancho zou omhelzen; en toen liet hij de stok van zijn schouder vallen, en de mand met eieren viel op de grond! De eieren waren gebroken en de man kreunde: "Nou, al mijn rijkdom is weg!" Terwijl hij zich bukte om door de gezondere eieren te ziften, zag hij een andere man achter hem aan lopen, en beschaamd

vroeg hij: "Broeder, volg je me al een hele tijd?" "Sinds je begon met geld winnen, totdat je alles verloor, zit ik de hele tijd achter je aan," zei de man.

KFC

Je hebt misschien nog nooit gehoord van kolonel Sanders, maar je hebt zeker gehoord van KFC. Nou, kolonel Sanders is die aardige oude man die op alle gevels van de beroemde KFC-restaurants te zien is. Zijn geschiedenis kan tegenwoordig een echte les in uithoudingsvermogen zijn voor veel ondernemers en zakenmensen.

Harland David Sanders werd eind 19e eeuw geboren in een arm Amerikaans gezin. Op 10-jarige leeftijd begon hij te werken en hij stopte er zijn hele leven niet mee, wat neerkomt op een lange reeks mislukkingen.

Zijn eerste grote bedrijf was de verkoop van carbidelampen. Helaas raakt zijn bedrijf snel achterhaald te midden van een krachtige elektrificatiecampagne die in heel Amerika begint. Na het mislukken van de lampenhandel veranderde Sanders abrupt van beroep en begon hij als advocaat, wat ook snel eindigde nadat hij betrokken raakte bij een rechtszaalgevecht. Hoewel hij uiteindelijk volkomen terecht is, is zijn reputatie voor altijd aangetast en beseft hij dat het onmogelijk is om op dezelfde weg verder te gaan.

En Sanders gaat door! Zijn nieuwe zaak is een restaurant waar hij vastbesloten is om zijn culinaire vaardigheden te tonen en vooral de specialiteit uit het Zuiden, waarmee hij erg goed is - gebakken kip, aardappelpuree, bereid met aromatische en verse kruiden. Om perfect te zijn in het runnen van zijn restaurant, voltooide hij bovendien een stage van acht weken aan de Cornell University. Het duurde niet lang voordat de gouverneur van Kentucky hem de eretitel "Kolonel van Kentucky" toekent als erkenning voor zijn bijdrage aan de verspreiding van de Amerikaanse keuken.

Chance lijkt eindelijk naar hem te glimlachen. Maar niet! Deze keer niet! Sanders verliest de meeste van zijn klanten aan de aanleg van een snelweg. Zijn bedrijf staat op de rand van faillissement, hij verkoopt met verlies en slaagt er amper in zijn schulden af te betalen.

Geruïneerd en verslagen, moest hij op 66-jarige leeftijd genoeg nemen met \$ 105 per maand aan sociale uitkeringen.

Waar de meeste mensen zouden knielen voor wat het lot hen had voorgeschreven en hun pech zouden accepteren, besloot Sanders te handelen in plaats van te klagen. Vastbesloten om weer op de been te komen en overtuigd van het potentieel van zijn beroemde recept voor gefrituurde kip, besloot hij het te commercialiseren. In plaats van het te verkopen, biedt hij restauranteigenaren aan om het te gebruiken en hem een klein bedrag te geven voor elke verkochte kip. Dit avontuur bleek echter niet gemakkelijk te zijn en zijn doorzettingsvermogen werd zwaar op de proef gesteld.

Sanders doorkruiste Amerika gedurende twee lange jaren in zijn oude auto, slapend op de achterbank. Ondanks de weigeringen probeerde hij altijd fris en enthousiast te zijn om elke nieuwe restauranteigenaar te overtuigen van de kwaliteiten van zijn recept.

En dus - in twee jaar tijd ontving hij meer dan 1009 afwijzingen voordat hij de eerste Yes! Ja, je leest het goed: duizendnegen weigeringen van restauranteigenaren. Hoeveel mensen denk je dat er zouden doorgaan na 50 weigeringen? En na 100? Na 200? Na 500? Na 1000? Maar kolonel Sanders beseftte dat opgeven de enige manier was om te falen. En zijn vasthoudendheid bracht hem naar het einde van de jaren vijftig, toen hij al aan het hoofd stond van een imperium van 400 franchiserestaurants. Begin jaren zestig begon Kentucky Fried Chicken ongeveer \$ 300.000 per jaar te verdienen. En terwijl hij zijn geheim verdedigde, werd de kolonel al snel een zeventigjarige multimiljonair.

BOUW ALS EEN KIND

Op een warme zomer op een mooi strand schept en pakt een jongetje op zijn knieën het zand met plastic schepjes in een emmer. Hij zet de emmer op het oppervlak en tilt hem op. En tot grote vreugde van de kleine architect ontstaat er een kasteeltoren. Hij werkt de hele middag met het uitlepelen van de gracht, het vullen van de muren, het bouwen van schildwachten met flessendoppen en bruggen met ijslollystokjes. Met zijn uren hard werken op het strand wordt er een zandkasteel gebouwd.

In een grote stad met drukke straten en rommelend verkeer werkt een man op kantoor. Hij schudt papieren in stapels, delegeert opdrachten, legt de telefoon op zijn schouder en drukt met zijn vingers op het toetsenbord. Hij goochelt met cijfers, contracten worden getekend en tot grote vreugde van de man wordt er winst gemaakt. Zijn hele leven zal hij werken. Het formuleren van de plannen en het voorspellen van de toekomst. Zijn lijfrentes zullen schildwachten zijn en meerwaarden zullen bruggen zijn. Er zal een imperium worden opgebouwd.

De twee bouwers van de twee kastelen hebben veel gemeen. Ze vormen allebei korrels tot grootsheid. Ze maken allebei van niets iets moois. Ze zijn allebei erg ijverig en vastbesloten om hun wereld op te bouwen. En voor beiden zal het tij komen en zal het einde komen. Maar daar houden de overeenkomsten op. Want de kleine jongen ziet het einde van zijn kasteel terwijl de man het negeert. Terwijl de schemering nadert en de golven naderen, springt het kind overeind en begint te klappen terwijl de golven zijn meesterwerk wegspoelen. Er is geen verdriet. Geen angst. Geen spijt. Hij is niet verrast, hij wist dat dit zou gebeuren. Hij lacht, pakt zijn gereedschap, pakt zijn vaders hand en gaat naar huis.

De man in zijn verfijnde kantoor is niet zo wijs als het kind. Terwijl de golf van jaren over zijn rijk instort, is hij doodsbang. Hij zweeft over het zanderige monument om het te beschermen. Hij probeert de golven te blokkeren met de muren die hij heeft gemaakt. Hij gromt tegen het opkomende tij. "Het is mijn kasteel", tart hij. De oceaan hoeft niet te reageren. Beiden weten van wie het zand is.